

05 05 19
dnů hodin minut

Bully zamžoural na ciferník těch velkých hodin přes řeku: obě ručičky se posouvaly přes šestku. Je načase dát Jack večeři. Z hluboké kapsy u bundy vytáhl plechovku a kovovou lžící.

„Ták, jen si dej... Nadlábní se, kámo,“ pobízela ji a pečlivě všechno vybral lžící, protože v plechovce už zbýval jenom rosol na dně. Jack ho vcucla bez kousání.

Jack byla kříženec stafordširského bulteriéra, ale s čím byla zkřížená, to Bully netušil. Nikdo to nemohl vědět, protože tu druhou půlku tvořila směs nejrůznějších plemen: krátkou drsnou srst měla kolem krku tmavě hnědou a na zbytku těla bílo-šedě žíhanou, takže vypadala jak psí stařeček na pokraji smrti. Ocas měla z opičího pinče, široký hřbet, nohy vzadu vyšší než vpředu a ty přední do O, takže když si sedla, doopravdy vypadala, že vás chce obejmout. Tlamu ale měla plnou ostrých zubů, takže se člověku do objímání nechtělo.

Když Bully v zimě odešel z domova, šla Jack s ním. Teď bylo léto, a i když jí už táhlo na dva roky a tloustla, pořád vypadala legračně. K žebrání se nehodila, ale Bully ji neměl na žebrání. Byla to pro něj kamarádka, ségra.

„No tak, kámo... nic víc nemám,“ žadonil Bully, protože Jack na něj koukala dál, ale v plechovce už nic nezbývalo. Stejně po dně ještě jednou přejel lžící – a pak s ní bezmyšlenkovitě vklouzl do pusy. Došlo mu, že má hlad, najednou ho to přepadlo a nutilo ho to dělat divné věci, jako by se nedokázal ovládnout, jako by byl zvíře.

Sousto vyplivl. Rosol chutnal dobře, ale hnusilo se mu, jak je na patře studený a slizký. Propláchl si ústa vodou a pak si ze zvyku, aby se uklidnil, přečetl složení uvedené na zadní straně plechovky. Měl rád, když je jasné řečeno, co věci přesně jsou, a nesnaží se vydávat za něco jiného.

Voda 65 %
Bílkoviny 20 %
Tuky 12 %...

Prošel si seznam až k úplně poslední ingredienci, jediné, která se mu nezamlouvala: *Popel 3 %*. A v duchu si představil všechny ty zombie v továrnách, jak si odklepávají popel z cigaret, aby byla plechovka komplet. Možná používají i jiný druh popela, když cigarety dojdou. Aspoň že to na tu plechovku poctivě napíšou.

Chystal se pikslou mrštit do řeky, ale rozmyslel si to, když si všiml obrázku na obalu. Byl to Jack Russell. Měl Jack Russell teriéry rád – i když jasně, možná jsou moc malí a uštěkaní – a hlavně byl nadšený, že je na obalu natištěné „Jack“. Jméno jeho psa díky tomu znělo důležité a úředně. I když vlastně Jack přísně vzato nebyl pes, byla to psí holka, fena, jak se píše v časopisech pro chovatele. Když ji tehdy – loni v létě – našel a přivedl ji do bytu a Phil ho upozornil, že to je holka, dal jí rovnou, ještě než se máma vrátila z nemocnice, jméno Jacky. Ale od toho dne, kdy z bytu odešel, jí tak už neřekl. Závěrečné y odpadlo a ona se od té doby prostě jmenuje Jack.

Strčil prázdnou konzervu do kapsy u bundy a loudal se podél řeky k Londýnskému oku, velkému bílému ruskému kolu, které mu pokaždé připadalo porouchané – podle toho, jak se točí a přitom nehýbe a jak ti zombie chycení nahoře mávají o pomoc. Jack řápala vedle něj a čas od času mu přičichla ke kotníkům, ale pod nohy se mu nikdy nepřipletla. Bully ji před odchodem z domova dobře vycvičil. Strávil týdný tím, aby ji naučil zůstat, a kdykoli to provedla správně, dával jí lentilky a želé medvídky. V časopisech tomu říkali „odměna za dobré chování“.

U skateboardového parku se zastavil. Pohltil ho rachot prken a smích. Podle něj to tady ale nebylo nic moc, neměli tu pořádné můstky ani rampy, jenom malé betonové, podobné obrubníkům a rychlostním zábránám jako na sídlišti. Jak bylo hřiště natěsnané pod ohromnou mohutnou šedivou budovu, vlastně je ani nepovažoval za opravdový skatepark. A celé to tady Bullymu připomínalo sídliště, kde dřív bydlel, a sklep, kde končily roury na odpadky a ústily do popelnic.

Z těch kluků, co tu předváděli triky, dodnes nikoho neznal. Chodil se sem jenom podívat, jak se smějou, baví se, padají a pak všechno svalují

na skateboardy. Jednoho dne se tu objeví s prknem, které všem vyrazí dech, se stříbrnými a zlatými trucky a bezvadnými obtisky... a to bude pecka. Nevěděl jistě, kdy ten den nadejde, ale jednou určitě a bude to skvělý.

„Koukni na něj,“ ukázal na jednoho a mluvil přitom k Jack. „Machruje, co?“ Potajmu ale doufal, že když vydrží stát a jen se dívat, jednoho dne ho někdo z těch kluků nechá projet. Teď mu jenom nadávali, že je germák, a říkali mu, ať odprejskne. Nevěděl přesně, co mezi skejťáky znamená germák, ale věděl, že to je malé, špinavé a nanic. I když upřímně řečeno, když tu byl s Chrisem a Tiggsem, nadával jim Chris mnohem hůř a mrštil po nich flaškou, že se rozbila rovnou mezi nima a jejich podělanýma trikama.

Normálně to tak nebylo. Normálně házeli odpadky z lávky dolů a sledovali, jak se v řece vracují. Chris a Tiggs byli jeho kámoši. Vykládali srandovní věci, bavili se, který holky jsou čůzy a který kočky, blbli u řeky. Chris si někdy kolem čela uvázel kus červené látky a Tiggs měl vždycky nasazené ty svoje druhé uši a poslouchal praštěnou muziku. Oba byli starší než on. A znali celý Londýn, dokonce už byli i v nákupním centru v Brent Cross.

Ještě chvíli skejťáky pozoroval, až jeden malý kluk, menší než on, udělal hodně pitomou figuru a spadl rovnou na betonovou dlažbu, překulil se, odřel si loket a teď si ho třel, jako by tím mohl dostat kůži zpátky. Bully se začal okatě smát. Věděl, že mu nic neudělají, když má s sebou Jack. Nechtěl ale, aby se ho domáklí poldové, a raději šel dál směrem k Oku.

Na lávce se zahleděl na žebračka na spodním schodě. Jde na to špatně. Když člověk žebře, musí si sednout nahoru, kde zombie vždycky na chvíli zastaví, aby popadli dech. Navíc ten chlápek vypadal divně, třásl se i na sluníčku a nemohl si takhle vydělat moc – se sklopenou hlavou a s mručením jako při samomluvě, ale přitom bez jediného srozumitelného slova. Dokonce ani neměl cedulku. Když člověk nechce prosit sám, tak holt musí mít cedulku – vždyť jak můžou lidi jinak vědět, co chce?

Bully žebračka obešel a vyšlapal do poloviny schodiště vedoucího k lávce. Tam se zastavil a rozhlédl se po řece, jestli něco stojí za vylovení. Slunce se mu pořád hřejivě opíralo do zadní strany lýtek a ještě bude chvíli trvat, než se dotkne vody, takže na lovení není vhodná doba. Pořád se tu motá hrozně moc zombie, co nekoukají napravo ani nalevo, ale co nejrychleji to jde, mizí z města. A ráno se stejně tak rychle vracují. Ještě trochu přimhouřil oči, aby ostřeji viděl. Když nemžoural, všechno se mu před očima čeřilo.

Měl na dálku nosit brýle, ale odešel z bytu bez nich, a tak si jen tiskl oči a mžoural.

O zábradlí se opíralo pár šancí a koukaly na řeku: vysoká holka v kraťasech a punčochách, zmrzlinu v ruce, a vedle ní sršel vtipy kluk menší než ona a snažil se ji oslnit. Bully je ale nechal na pokoji. Holky nemají psy rády. Zato babičky jo. A jedna tam byla! S pěknou a širokou kabelkou přes rameno, velkou, že by se do ní Jack vešla celá, zírala na domy na druhém břehu, jako by ještě v životě neviděla okno. Sešel po schodech po špičkách, co nejrychleji to šlo, málem zakopl o toho chlápka, co se klepal dole, a přistoupil k ní z boku, takže ho do poslední chvíle neviděla, právě když se chystala jít pryč.

Srovnal s ní tempo.

„Chci se vrátit k mámě, ale potřebuju ještě padesát devět pencí...“

„Jistě,“ řekla, ale podstoupila, jako by se dělo něco nepřístojného.

„Chci domů, ale nemám dost peněz,“ řekl trochu rychleji, aby mu neodešla.

Záměrně vyvolával dojem, že ty peníze potřebuje na něco jiného a nežebrá jen tak – jinak se lidi hned začnou vyptávat, co vlastně děláš a proč nejsi ve škole. S tím už měl svoje zkušenosti.

„Můžete nám pomoci?“

Vypadala, že už se chystá otočit hlavu jinam a setřást ho odmítavou odpovědí, ale pak se podívala pod sebe a uviděla Jack.

„To... to je tvůj pes?“

„Jo.“

„Je hodný, vid?“ zeptala se.

„Jo...“ pokývl, ale jenom v duchu, a snažil se nezašklebit. Samozřejmě že je hodná. Bully ji naučil, aby byla hodná a dělala, co se jí řekne, protože tak se to dělá. Se psem se nezachází sprostě, „jako se psem“, nemůžeš na něj rvát a mlátit ho. Psa musíš vycvičit tak, aby tě poslouchal, a pak máš kamaráda na celý život.

„Máte teda těch padesát devět pencí? Normálně bych neprosil.“ Vždycky to takhle řekl, i když už vlastně ani neuvažoval, co je vůbec normální. Jednou ho jedna stará paní – ještě starší než tahle, s kloboukem a holí a dokonale praštěná – vzala do bufetu a koupila mu kompletní anglickou snídani, hodinu tam seděli v teple a ona mu vyprávěla, jaké to bylo, když byla malá

a bydlela na venkově a měla vlastního koně a špringršpaněla. Ale to nebylo normální. Jenom jednou dostal celou libru, často nic než desetníky a šrot. Jednou dostal přesně tolik, kolik si řekl – nějaký mladý kluk mu to před kamarádama pro zábavu přesně odpočítal –, a to ho doopravdy vytočilo.

„Kolik ti je let?“

„Šestnáct.“

„Určitě?“

„Vypadám mladší, než jsem,“ řekl.

Přimhouřila víčka, jak to dospělí dělají, když si chtějí člověka pořádně prohlédnout a rozmyslet se. Odhadoval, že v čepici může na šestnáct klidně vypadat. Byla to lehká hnědá čepice s černými fleky. A byla jeho vlastní. Když v zimě odcházel z bytu, nezapomněl si ji vzít. Proti zimě ji už sice nepotřeboval, ale kryla ho před kamerami na nádraží a vypadal v ní vyšší. Pohrál si s ní a vytáhl ji tak, že v letním slunci vypadal jak pomocník Santy Clause, co už bude na příští Vánoce moc velký.

Bylo mu dvanáct, ale teď už skoro třináct; měsíce, co mu zbývaly do narozenin, by spočítal na prstech jedné ruky. Když chodil do školy, byl v celé třídě nejvyšší, dokonce vyšší než nejvyšší holka. A měřil přes 167 centimetrů. Měl v kapse pásmo, které čmajzl ze stavební dodávky. Ve starých mírách to bylo skoro přesně pět stop a šest palců. To znamená, že je vyšší než někteří dospělí a stejně vysoký jako někteří poldové. Jeho máma byla sice taky vysoká, ale když se nad tím zamyslí, bylo to proto, že on sám byl malý. A nosila podpatky. Říkávala jim první a druhé nástupiště. Možná že byl vysoký jeho táta. Možná že kdyby se jeho táta natáhl, dosáhl by až k betonovému stropu ve skateboardovém parku. Ale ať už táta byl, jaký chtěl, on bude určitě vyšší. Má to v rase. Rozhodl se tak, protože jakmile bude dost vysoký, tak vyloupí banku nebo si sežene práci nebo prostě něco a pořídí si normální byt se záchodem a postelí a televizí.

Vrátil se do reality. Pořád ještě si ho přeměřovala.

„Šestnáct... Opravdu ti je tolik?“

„Jo. Když jsem byl malej, měl jsem rakovinu a to mě zarazilo ve vývoji,“ poučil ji suše, protože rakovina tohle dělá. Když máma prošla všema špitálama, přestala nosit podpatky.

„Chudáčku zlatej, utíkej domů... Poslyš, pořádně se za tohle najež, a ne abys to utratil za něco jiného, slibuješ?“ řekla a koukala teď na něj většíma

oči. Bullymu se nezamlouvalo, že s ním takhle mluví. Když mu nějaké peníze dá, může si je utratit, za co chce. Obličej se mu ale rozjasnil, když z kabelky uslyšel šustot bankovky.

Když uviděl tu barvu, nechtěl věřit svým očím. Modrá! Za to opatří konzervy pro Jack na čtrnáct dní, ty, co má ráda, s jejím jménem a jen třemi procenty popela. A sám měl chuť na zmrzlinu a čipsy a pořádně vychlazenou plechovku kokakoly z obchodu. Už několik týdnů si nedal pořádnou kokakolu. Piksla koly je v Londýně příšerně drahá – hrozná zlodějina. Tohle byl jeho první šok, když vylézal z vlaku: kolik stojí jedna plechovka kokakoly.

„Tumáš,“ řekla. „A rychle se vrať domů.“ Usmála se sama pro sebe, jako kdyby ty peníze dostávala ona, a vydala se směrem k nábřežním restauracím.

„Jasně, díky. Pámbu vám to oplácet,“ zavolal za ní. Připadalo mu, že to zní dobře. Takhle to říkají santusáci, šouraví dědulové s pavučinkami na nose a rozšlápnutým ksichtem. Přezdíval jim dejvové – od té doby, co mu jeden z nich řekl, že se jmenuje Dave, a poprosil Bullyho, aby mu půjčil mobila. Bully utekl a od dejvů si radši držel odstup.

Jack potichu a varovně zavřela, úplně nenápadně, jenom pro Bullyho. Zdvihl oči a z dvacetilibrovky se na něj dál usmívala královna. Ale úsměv ho přešel, když zjistil, kdo se k němu blíží a co má s sebou za psa. Zakázal si utéct – bylo by to jenom horší. Blížil se k němu Janks s očima zastřenými kšiltlem a bazilišcím úšklebkem, který říkal: *My se známe*.

Janks okrádal žebráky po celém Londýně – „inkasoval“ u nich, jak sám říkal. Ani ty peníze vlastně nepotřeboval, jen z toho měl srandu, tak se to o něm tvrdilo. Prý do Londýna přišel ze severní Anglie a vydělal prachy na psích zápasech, šlechtěním nelegálních ras a tak. Jen málokdy ho člověk viděl takhle přes den s nelegální rasou – vždyť všude je plno poldů. Ale jednou za čas ho při obchůzkách bavilo risknout to a předvést svoje čisto-krevné pitbulky.

Hnusný zvířata. Pár plemen Bully neměl v oblíbené, ale štítel se jenom jednoho, a to byli pitbulové. Hnusilo se mu na nich všechno: jak si tupě vykračují a jak s dlouhýma, lesklýma, naprosto hladkýma čenichama a černýma tvrdýma očkami hledají, kde by se porvali. Navíc se tvrdilo – všichni to říkali –, že mají v čelistech západku jako klíč v zámku, takže jakmile se

zakousnou a drží, už nepustí. Jednou na sídlišti viděl, jak americký pitbul zaútočil na kluka, co ho venčil. Nepustil, ani když ho mlátili všichni lidi kolem; musel přijít starej Mac z trafiky se železnou tyčí a tu čelist mu vypáčit.

Janksův pitbul napínal dlouhé vodítko a úplně se škrtil, jak se k nim chtěl dostat. Vrčení Jack se o tón zvýšilo a fenka začala rafat do vzduchu.

„Čekej, chekej, chekej, chekej... Klid!“

Horní polovina těla se Bullymu komíhala a cukala sebou; připadal si jako krysa, která má tlapky chycené v pasti a zbytkem těla se snaží dostat pryč. Viděl na vlastní oči, jak si krysy u popelnic za restauracemi uhryzávají nohy.

Podářilo se mu kymácivě popojít pár kroků a zahnat Jack kopancem za sebe. Vždycky ustupovala neochotně, v tomhle bodě se výcvik nikdy nedařil. Na lidi, přinejmenším na většinu lidí, byla hodná, ale někteří psi jí prostě byli proti srsti.

„Jo, správně jsi to proved,“ zasyčel na něj Janks z takové blízkosti, že Bully cítil na tváři jeho dech. Mluvil divně zpěvavě, jako se mluví na severu Anglie. Jeho pes chňapl Jack po čumáku a Jack chňapla po něm a Bully ji znovu nakopl špičkou boty.

„Už jsem u tebe jednou inkasoval, co?“ pronesl Janks. Stáhl Bullymu čepici a nechal ji spadnout na zem. Pitbul se po ní okamžitě vrhl jak při apertu a začal ji rvát na kusy.

„Tys ale vyrost,“ dodal Janks. Svého psa přitom nechal být.

Bully už byl skoro stejně vysoký jako Janks. Když se tehdy pradávno dostal v zimě poprvé k řece, požádal ho tenhle typ se stejným chocholem a lísavým úsměvem o půjčku. Když to Bully odmítl, sebral mu peníze násilím a ještě ho zkopal, jako by mu to chtěl vynahradit.

Od té doby se mu Bully vyhýbal, až do dneška úspěšně.

„Bacha,“ pokývl hlavou směrem k Jack.

„Toho čokla ti můj pes roztrhá na kusy,“ opáčil Janks. „S čoklem to na mě nezkoušej, chlapečku.“

Bully jen tak stál a strachem nevěděl, jestli má zavrtět hlavou, nebo přikývnout.

„Tak ty si to se mnou chceš rozdat, kámo? Ty mě provokuješ?“ Sevřel Bullyho hlavu v lokti a vrazil mu obličej do bundy, takže Bully cítil jeho pach, pronikavou drahou vůni, jakou se stříkala máma. Snažil se dýchat ústy.

„Zůstaň! Zůstaň, Jack!“ s obtížemi zamumlal ze sevření.

„Jo, přesně tak. Hodnej,“ ocenil to Janks a stiskl mu krk ještě pevněji.

Bully zakroutil hlavou, aby se mohl nadechnout, podíval se pod sebe a uviděl, jak se Janksovi u nohou cosi blýská. Každý věděl, že má v botě zastrčenou kuchyňskou jehlici. Jednou ji na jednoho chlápka použil, tlustocha, co mu odmítal ustoupit – tak mu to vyprávěli Chris s Tiggesem. A představoval si, jaké to bylo, jako když máma dělala v mikrovlnce brambory a před pečením je několikrát rychle propíchla vidličkou: *pích, pích, pích*.

„Kolik ti dala?“

„Dvacet,“ přiznal Bully s očima sklopenýma k zemi. Uslyšel psí zaskučení.

„To máš teda štěstí, protože přesně tolik mi dlužíš.“

„Kámo...“ zaprosil.

„S kým si myslíš, že mluvíš? Já nejsem žádnéj tvůj kámoš.“

Cítil, jak se mu ohbí Janksovy ruky zadírá do hrdla, a začal vydávat zvuky, jako když byl mimino. *K... k... k... a... a... r... r*. V hlavě mu bušilo, jak z ní krev nemohla ven, ale nedokázal říct ani slovo, ani omluvit se nemohl, docházely mu síly a začaly se mu podlamovat nohy.

Pak se najednou mohl volně nadechnout.

„Klídek... jenom klídek...“ Janks Bullyho plácal po zádech, jako by mu pomáhal něco vykašlat. Bully se od něj odtáhl. Hlava se mu motala, jako by byl týden zavřený někde v podzemí. Zavrával a viděl to, co Janks: u lávky zády k nim stála hlídka v reflexních vestách – sice ne opravdoví poldové, jenom místní ostraha, ale stejně v uniformě – a mluvili s tím žebrákem.

Bully se podíval na Jankse, který hleděl skrz něj. Pak se podíval dolů, uviděl, jak mu u nohou sedí Jack a z ucha jí odkapává krev, a vztek v něm vzplál jak suchý papír. Čekal, až se vztek utiší, a zatím uvažoval, co Janksovi jednou udělá, až vyloupí banku anebo bude mít práci a bude mnohem větší než on.

Podal mu bankovku a Janks si ji beze slova vzal. Pak se ozval hrozný zvuk, jak Janks tu dvacetilibrovku smuchlal do kuličky, protože s kuličkou se dá dělat jenom jedna věc... A Bully viděl, jak Janks jde k zábradlí a hází ty peníze do řeky.

„Příště nezdržuj, kámo,“ řekl, uhladil si vlasy a vítř mu je hned zase načepýřil. Bully sklopenou hlavou přikývl a odvrátil oči.

Když Jack přestala vrčet, sebral rozervanou čepici oslizlou od psích slin

a strčil si ji do kapsy. Prohlédl Jack poraněné ucho. Vypadalo to horší, než to bylo. Janksův pes jí urval jen malý kousek. Zbytekem vody jí ránu opláchl a pak jí dal napít.

„Musíš se naučit ustupovat, ségro,“ řekl, ale Jack ho podle všeho neposlouchala a soustředěně mu olizovala obličej. „Nech toho,“ dodal, ale neodstrčil ji. Setřel si sliny z tváře a nanesl jí je na poraněné ucho, protože psí sliny hojí stejně dobře jako léky (i když o tom v časopisech nikdy nepsali).

Nakonec vstal, šel a pečlivě obhlédl řeku. Napadlo ho, že třeba ještě uvidí modrou skvrnku, uvidí svoji dvacetilibrovku, jak pluje pod mostem k moři. Byl odliv. Přistihl se při myšlence, že za ní skočí do vody, i když neuměl plavat, dokonce ani čubičku. Když měli v zábavním centru lekce plavání, chodil za školu, protože mu vadilo, jaký je na bazénu randál, všechn ten křik a volání. Ze stejného důvodu chodil za školu i jindy: nehodlal tvrdnout v lavici a při tom celý den poslouchat otázky a odpovědi třiceti dalších děcek. Dokázal to ještě vydržet, když se po škole mohl vrátit domů k mámě. Když ale umřela, změnilo se to všechno v prázdný šum.

Sklouzl zase pohledem k můstku a viděl, že se po něm jeden chlápek z ostrahy dívá. Šel pryč, hvízdal na Jack, ať jde za ním, a srovnal tempo se zombie, dokud to nemohl stříhnout mezi restauracemi a zmizet na nádraží. Uvažoval, že by pro jistotu prošel podchodem, ale neměl podchody rád, ani v létě ne. Když nemusel, nerad chodil pod zem. Navíc byl na svoji trasu už zvyklý: kolem vodotrysku, který za větrných dní zamokřoval chodník, přes semafor, pod obloukem, po schodech, kde byla do stěn vyrytá jména mrtvých strojevodoucích, a na nádraží Waterloo.

Při čekání na zelenou se opřel o zábradlí. Sledoval, jak několik zombie spěchá a vyráží na červenou a poskakuje mezi autáky jak děcka, co si utíkají hrát. Pohrával si s červenou gumičkou navlečenou na zápěstí. Sbíral je vždycky z chodníku, a když pak bylo rušno, střílel jimi po chvátajících zombie. Byla to taková hra. Měl vymyšlené různé způsoby, jak na to – zatím jich takhle vynalezl sedm. Ze všeho nejraději ale gumičky prostě jenom vystřeloval z palce. A přesně to udělal teď. Zombie, který vykročil z chodníku, se plácl do týla a ohlédl se. Bully se zatvářil nevinně.

„Nový prostor... Pomozte bezdomovcům... Nový prostor...“ Dva metry od něj stála žena se sametově hnědýma očima. Byla tu přes léto většinu dní. A on si na ni vyzkl.

Naskočila zelená a zase zmizela, ale Bully nespěchal. Měl před sebou celý den, celý zbytek dne. Rychle se rozhlédl, jestli nejdou poldové, a pak se prohledal. Dělal to desetkrát až dvacetkrát denně, podle počasí, a stal se z toho zvyk: projít kapsy a ověřit si, že má všechno, že je celý pohromadě. Navíc mu to ukrátilo čas a nudu, protože měl v bundě spoustu kapes. Ukradl ji z pytle před obchodem charity a nechal tam místo ní tu starou. Byla to nejlepší bunda, jakou kdy měl. Na cedulce se psalo Barbour. Uvnitř byla teplá a prošívaná, ale zvenčí byla zelená a mastná na omak a spolehlivě zarazila i silný vítr nebo déšť. Ještě v zimě mu byla moc velká, ale teď už do ní dorůstal, a jak se mu lem otíral o džíny nad koleny, nechával na nich mastnou skvrnu. Ale ze všeho nejlepší byly kapsy. Nikdy předtím bundu s tolika kapsami neviděl. Dohromady jich bylo jedenáct. Ta největší se táhla podél celé spodní strany jako gumový pás s prostríženými otvory. A v kapsách na ruce si prostříhl díry, aby si v obchodech mohl cpát věci do kapes od kalhot a nikdo ho při tom neviděl.

„Nový prostor... Pomozte beznadějným... chci říct bezdomovcům,“ opravila se ta žena, ale kromě Bullyho ji nikdo neposlouchal. Zasmál se, ale ne ošklivě jako tehdy ve skateparku. Paní měla dlouhé hnědé vlasy spletené do copu, jako je nosila jeho máma, když ještě chodila do práce.

Začal vytažovat věci, co měl vždycky u sebe: pytlíčky s cukrem, pytlíčky se solí, papírové ubrousky, lepicí pásku, kovovou lžičku pro Jack, lžičky z umělé hmoty, dva zapalovače, kapesní nůž, gumičky, polévky v prášku, papírové ručníky, vak na Jack (větší a odolnější než igelitka), igelitky, propisky, obaly od čipsů (prázdné), vodítko pro Jack (opravdové, ne jenom špagát), žvýkačky (rozžvýkané a nerozžvýkané), karty na psí kvarteto (ty nejlepší rasy) a účtenky. Nebyly to jeho účtenky. Jenom je sbíral, koukal se po nich po zemi, někdy je vytahoval z košů. Četl si je ze zvědavosti, co všechno si lidi v obchodech kupují, ale schovával si je i kvůli tomu, kdyby ho někdy chytili před obchodem s něčím, za co nezaplatil. Kdyby ho pak ostraha nahnala zpátky dovnitř, může říct: „Ale já mám účtenku, kámo.“ A uvidíme, kolik času stráví prohlížením všech těch lístků, než ho pustí. Každopádně takhle to měl vymyšlené.

Prohlídl plastové lžičky a pár naštípnutých zahodil, mrskl jimi do silnice i s pár propiskami. Jedna zombie se po něm ohlídl a nakroutila pusou, pak zas otočila hlavu. Z kapsičky hned u límce bundy vytáhl průkazku na met-

ro. Našel ji jednou u automatů na lístky, když ho zima zahнала do podzemí a jezdil po jedné trase pořád dokola. Kredit už spotřeboval před delší dobou a teď se na průkazku podíval, jako by mu nepatřila. Vrátil ji do kapsičky a vytáhl červený kapesní nůž. To byl jeho nejvzácnější majetek, držel ho v dlani a obdivně si ho prohlížel. Měl dvě čepele, malou a velkou, a na střešence kompas, podle kterého člověk poznal, jakým směrem jde. Seberychněji s ním točíš a sebevíc ho zkoušíš obelstít, vždycky znovu ukáže na sever a nikdy nezklame. Ten nůž ukradl z horolezeckého obchodu. Menší čepel používal třeba na seřezávání plastových lahví, aby se měla Jack z čeho napít. Velkou čepel si schovával, aby zůstala ostrá. Nikdy ji ještě k ničemu nepoužil, jenom s ní jednou na útěku mávl na jednoho většího kluka.

Vrátil nůž do kapsy kalhot a pokračoval v hledání. Doufal, že najde minci, bankovku, cokoli, na čem je obličej. Už byl s vyndáváním a ukládáním skoro hotový. Na závěr vytáhl svoje přání. Všechny čtyři rohy už byly zohýbané, ale pořád bylo vidět, co se píše vpředu. Byl tam obrázek obličeje – rozhodl, že to je dámský obličej, i když byly vidět jenom vlasy –, jak něco šeptá komusi uvnitř. Člověka to vybízelo přání otevřít. Ale neudělá to, ještě ne. Přečetl si napřed nápis vpředu, tak jak se to má. Vždycky si napřed přečetl ten nápis.

Musím ti něco říct...

Poodstoupil od zábradlí a od silnice a otevřel je. Vevnitř byl stejný obličej jako venku, ale mnohem větší a s vyříznutou pusou, co vypadala jako opravdová, a červeným papírovým jazykem. Soustředil se na slova, která z té pusy vyjdou.

... Mám tě ráda... Mám tě tak ráda... Mám tě raději... než cokoli... než cokoli na světě... Všechno nejlepší, Bradley! Všechno nejlepší k narozeninám, zlato... Spousta a spousta a spousta pus od tvojí mámy...

A pak to nejlepší, to, na co vždycky nejvíc čekal: pusy.

Mmmm... mmmm... mmmmm... Mmmmmmm...

Její hlas teď zněl, jako mluví Dalekové, jako kdyby začaly docházet baterie, a napadlo ho, že by to možná měl přestat dělat pokaždé, když si šacuje kapsy.

Rozhlédl se. Jedna zombie se na něj při čekání na semafor usmála soucivněma očima. Vražedně se na ni zahleděl a přání zaklapl. I přes randál z aut uslyšel tiché cinknutí. Znovu je otevřel a nic se neozvalo. Zoufale je ještě několikrát otevřel a zavřel, než se smířil s tím, že je pokažené. Něco se ulomilo. Zanádal, sehnul se, prohlížel chodník, odehnal čerstvou kopu zombie, jako by to bylo místo činu.

Spatřil na chodníku ležet drobné kolečko baterie a velice opatrně je vzal do prstů. Musí se zasunout někam dovnitř karty. Zastrčil prsty do pusy a ucítil za papírovým jazykem cosi zohýbaného. Nebyly to peníze, na ty to bylo moc tenké. Když to vytáhl ven, vypadalo to jako účtenka, ale když ji rozložil, zjistil, že to je jenom los.

Musel se tam nějak zachytit. Nevzpomínal si, kde ho našel. Stejně to ale stojí za zkoušku. Navíc tak aspoň přestane myslet na ty peníze, které odnesla řeka.

05 04 35
dnů hodiny minut

Dívka u pultu na nádraží bez zájmu načetla údaje na lístku.

Byla tu nová. Znal od vidění všechny. Zarazila se a zatvářila se, jako by jí ten lístek rozbil stroj.

„Grahame...“ řekla a za ten zlomek sekundy, na který otočila hlavu, Bully sebral balíček žvýkaček. K pultu přistoupil nějaký starší muž. Bully byl připravený vystartovat k útěku.

„Grahame, co tohle znamená? Kontaktujte Camelot ve Watfordu?“ ukázala na obrazovku.

„Aha, jasně,“ řekl a drobným kývnutím jí naznačil, že věc přebírá. Bully natáhl krk, aby taky viděl na displej, a když znovu zachytil dívčin pohled, dívala se na něj jinak, jako by jí připadalo, že ho odněkud zná.

„Co je? Vyhrál jsem pětku?“

„Ne, to ne...“ řekl vedoucí, Bully zaklel a už chtěl odejít.

„Ne, počkej!“